

Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. Stalo se to takto: Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš jim řekl: „Děti, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemáme.“ Řekl jim: „Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. Onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „To je Pán!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť – byl totiž svlečen – a brodil se k němu vodou. Ostatní učedníci přijeli na lodi – nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket – a táhli za sebou síť s rybami. J 21, 1-8

Milí přátelé,

asi není žádným tajemstvím, že tu jako farář nemám žádné děti, ale ani jako člověk, což je o to horší, neboť ani sbor kromě přírůstků zvenčí nemá v tomto moc z čeho žít a je tak víceméně odkázán jen na to, co vymyslí jejich farář. Tedy nikoli vyplodí, ale vymyslí, což věru není mnoho. Naštěstí se mi kromě těch přírůstků zvenčí rýsuje i něco jako taková spřízněná duše, která je na tom navíc docela podobně, takže kdo ví, co bude za rok, za dva.

Jako děti oslovil Pán Ježíš své učedníky, kteří se marně snažili ulovit ryby, a zeptal se jich, jestli nemají něco k jídlu. A oni, že nemají, ale na jeho radu, aby hodili síť i někam jinam, tam že je najdou, tak i skutečně učinili a najednou ji nemohli utáhnout pro množství ryb. No, to je Pán, řekl Ježíšem milovaný učedník Šimonu Petrovi, který když to uslyšel, tak se hned oblékl a šel vodou za ním. A ostatní učedníci jeli za ním na lodi i se sítí s rybami.

První věc, na kterou bych rád upozornil, je lovení ryb. Rybářství je prý velmi tichá činnost, nic moc se při ní neříká, aby se ty ryby nevyděsily a lépe braly, o farářích se říká, že jsou to takoví rybáři lidí, něco jako byli i Ježíšovi učedníci, akorát přitom stále musí něco říkat, něco vykládat a myslí si, že tím i někoho získají nebo aspoň osloví, což se sice tu a tam zadaří, ale taky ne vždy. I proto, že to často není jen o farářích, ale taky o tom, kde vlastně loví.

Jestli napravo anebo nalevo, oblíbené téma našich voličů, jako kdyby na tom ještě nějak záleželo, ostatně dělení na pravici a levici je překonané už od devadesátého osmého, to jest od opoziční smlouvy, která všechno zrušila a nastolila vládu nudy, kdy není jasné už vůbec nic. Snad jen, kdo nám vlastně vládne, ale proč a kam nás chce dovést, to už je spíš na jiných, dokonce se o tom ani nemá moc cenu bavit, už protože to stejně nikam nevede.

Průšvih Milionu chviliek pro demokracii donedávna vedených dvěma studenty teologie Mikulášem Minářem a Benjaminem Rollem je ostatně v tom, že se i jim ta původní myšlenka po obnově demokracie, a to i jako takové nakonec trochu svrhla v demonstrace proti nynějšímu způsobu vlády, což je ale trochu málo, jakkoli to lidi přitáhne, celý problém zůstává ještě někde trochu jinde. Což je pak velice dobře vidět i na té celospolečenské diskuzi.

Naším tématem by však mělo být spíš to ohromné množství ryb ulovených na opačné straně spektra a už je celkem jedno, jestli pravého anebo levého, ale rozhodně lodi, po němž zazní i ono Ježíšem milované: „To je Pán!“ A jakmile i toto uslyší i ten, který toho prve moc neulovil, okamžitě jde za Ježíšem a spolu s ním i ostatní Ježíšovi učedníci. A táhnou za sebou síť s rybami, ale ne proto, aby Ježíši ukázali, že měl opět pravdu, i když to asi taky, ale aby je to samotné utvrdilo i v tom, že když se někde nedaří, stačí někdy jen udělat něco jinak.

Hodit tu síť i někam jinam, zkusit to i někde jinde, napnout síly i dosud netušeným směrem, například na opačnou stranu lodi. A už je jedno, jestli je levá nebo pravá, hlavně je jiná, to jest opačná a je jiná i v tom, že tam třeba ještě nikdo nikdy nebyl, vždycky se lovilo jen na té jedné a teď když i Ježíš řekne, no tak to hod'te i někam jinam, tak to i okamžitě zabere. A je to i zvláštní životní zkušenost, udělat někdy něco i nějak jinak a tím i sám sebe překvapit, že to najednou jde. A že to jde právě i jinak, což je možná i to nejdůležitější Ježíšovo sdělení.

Akorát jim to i Ježíš jakoby musí neustále připomínat. Připomínat, že jen on je tím Pánem, po němž tak dlouho volali a že je to on, kdo se na ně i neustále dívá a občas se jim i zjeví, jen ho jakoby musí vždy znovu a znovu poznávat. A jen on je tím, komu patří i učednické zvolání: „To je Pán!“ a to ať už to slyší i on sám nebo jen ten, kdo jako první přišel s tím, že půjde lovit ryby a ti ostatní se k němu už jen přidali. A Ježíšovo panství patří právě tomu, že i když té noci nakonec nic nechytily, tak když to pak udělali nějak jinak, tak se i nakonec dočkali.

Začal jsem u lovení ryb, ale ta druhá věc, na kterou bych chtěl upozornit, je, že když ten Šimon Petr uslyší, kdo je tu vlastně Pánem, přehodí přes sebe plášť a brodí se k němu vodou, na nic nečeká, ale jde. A ti ostatní učedníci přijedou na lodi a táhnou za sebou síť s rybami. Kdo ví, proč byl ten Šimon Petr svlečen, ale možná je to i určitý obraz celé církve, která, než dojde za Kristem, tak i před těmi, které se tak snaží i ulovit, stojí i docela nahá, ale opravdu jen obzvláště, nahá v tom, že ani na sobě nic nemá a nahá v tom, že na ní není ani nic vidět. Jen slyšet

A možná je to i obraz církve viditelné a neviditelné. Viditelné v tom, že až když jednou poslechne svého Pána, totiž Ježíše, a udělá něco jinak, tak se pak ani nestačí divit a neviditelné v tom, že se v ní člověk musí někdy i tak trochu zakrýt, copak aby nebyly vidět jeho přednosti ale že i před svým Pánem nakonec stojí i jako ospravedlněný hříšník, totiž i jako ten, který až na Ježíšův pokyn hodí tu síť i někam jinam a pak přes sebe přehodí i plášť, aby se před ním mohl ukázat i jako ten, kdo se za ním brodí i vodou, v níž předtím nejspíš lovil ty ryby.

A jak je to s námi a s naším lovením ryb nebo spíš s naším následováním a následným poznáváním Krista. Mám takový dojem, že to asi není jen na nás, respektive že bychom chtěli všelicos, ale někdy jen jakoby čekáme na Ježíšův pokyn. Čekáme na to, až nám řekne, že když to někde nejde, půjde to třeba jinde a čekáme na to, až někdo řekne, že on je Pán, a i my půjdeme za ním. A ne, že bychom dřív nešli, ale možná i Ježíš čeká na nás, až ho i někdo opravdu pozná a sám vyzná, že jen On je tím Pánem a půjde za ním, a to i přes vodu a jen s pláštěm.

A možná nám to všechno může znít až příliš vyznavačsky, jako že nějaké Ježíšovo panství se dnes už moc nevyznává ani se o tom moc nemluví, ale plné síť bychom vidět nejspíš chtěli. Tak kde nebo spíš v čem je ten problém. Rozhodit síť i někam jinam nebo snad si na sebe vzít plášť a bez ohledu na vodu se za ním i přebrodit? Možná by stačilo jen spolu se Šimonem Petrem říct i přítomným učedníkům: tak a teď jdu lovit ryby a skutečně jít a lovit. Ale ne tam, kde už je to vybrané, ale právě že na druhé straně, a to klidně i lodi, na níž i my sami plujeme.

Naše církve nikdy nebyla a ani nebude příliš misijní, přesto se tu děje spousta věcí, které třeba ani nejsou spojeny přímo s nějakou církví, ale náboženské nebo i přímo křesťanské jsou teda rozhodně. Stačí si jich jen všimnout, hledat v nich to, co i nás může nějak inspirovat, a především se jich nebát. „My nejsme kdovíjací umělci ani zpěváci, ale co nás spojuje, je nadšení pro věc.“ A hádejte, kde tahle věta zazněla, tam, kde by to nikdo ani nečekal, ale kde už asi dvanáct let působí člověk, který se to naučil někde jinde a kde asi nakonec skončíme i všichni.

Amen.